

Bányai Tamás Glórium

2005 Augusztus

John Kismer a kezeit dörzsölte.

- Hallod-e Bill? Nagyszerű dolog ez a komputer. Ki sem kell mozdulnunk a szobából, és mégis dől hozzánk a pénz. Hihetetlen mennyi hülye van ezen a világon! Lassan már eladjuk az egész Holdat. Mi lesz a következő? A Mars? Vagy a Vénusz?

- Arra még van időnk. - Bill Garner gondterhelt volt, valamin nagyon törte a fejét. Eltelt egy kis idő, mire folytatta: - Hanem jobb lesz, ha valamilyen formában legalizáljuk magunkat. Kerestünk már épp elég pénzt ahhoz, hogy egy keveset visszafordítsunk belőle.

- Mire célszol?

- Arra, hogy a Regisztrációs Irodában bejegyeztessük az összes eladott Hold-telket. Amúgy is akadt már néhány kétkedő. Egyik másik túlságosan is türelmetlen.

- Hát csak türelmetlenkedjenek.

- Nem egészen úgy van. A Regisztrációs Iroda hivatalos szervezet, s ha sikerül tőlük kicsikarni egy papírt, ami bizonyítja, úgy, ahogy kell, dátummal, pecséttel meg miegymással az összes tranzakciót, akkor tényleg nem lesz mitől tartanunk.

- Miért nem elég az az irat amit mi csinálunk?

- Mert így csak egy szélhámosság az egész. Annak az elismervénynek amit mi adunk, sehol nincs nyoma, csak a mi komputerünkben. Aki meg nagyon kíváncsi, az másutt is érdeklődik.

- Gondolod?

- Biztosra veszem. Márpedig az nem lenne túl előnyös számunkra. Úgy is mondhatnám, kellemetlenségünk is származhat belőle.

John Kismer összeráncolta homlokát. Kettejük közül ő volt a tettekésebb. Legtöbbször azonban gondolkodás nélkül vágott bele hasznosnak ígérkező dolgokba. Később aztán volt min rágódnia.

Bill Garner alaposabb volt. John szerint tutyimutyi, halogató. Mégis ő volt az ész.

- Nos, ha úgy találsz helyesnek. - Johnnak sohasem akarózott belátni mások igazát.

Útközben még az is bosszantotta, hogy Bill szemmel láthatólag máris mindent elrendezett. Tudta, hol találja a Regisztrációs Irodát, azt is, hogy hanyadik emeletre, melyik helyiségbe kell menni. Hiába járult hozzá, ez mégiscsak nélküle hozott döntés volt. Csak abban reménykedett, elküldik őket az irodából. Kis híján igaza lett.

A hivatalnoknő gyanúsan méregette őket. Hol a két fiatalembert vizsgálta apró szemeivel, hol a pultra helyezett paksamétára nézett bizalmatlanul.

- Még mindig nem értem mit akarnak ezzel a listával?

John Kismer lekicsinylő, egy kicsit mégis hálás pillantást vetett a nőre.

- Hagyjuk - mondta, s közben megragadta Bill karját. De Bill Garner hajthatatlan maradt. Nem mozdult.

- Be szeretnénk jegyeztetni ezeket a neveket és címeket, minden egyes transzaksiót, hogy adott esetben hivatalos nyoma legyen.

- Hold-telkekre nincs iktató könyvünk -

jegyezte meg a nő maró gúnnyal.

- Akkor nyissanak meg egyet. - Bill kezdett türelmetlenkedni. Alig tudta lehántani magáról John erőszakos kezét. És még ez a nő is akadékoskodik.

A tisztviselő nő felsóhajtott. A reménytelen esetek a főnökére tartoztak.

- Várjanak! - biggyesztette el a száját, és megfordult.

Amikor visszatért, hitetlenkedve feszült az arcára. Rosszalló pillantást vetett a pult másik oldalán várakozókra.

- A főnököm azt mondta, rendben van, de maguknak kell állni a költségeket.

John ettől félt a legjobban.

- És mire taksálnak ezek a költségek? - kérdezte bátortalanul, mint aki legszívesebben elszökne a válasz elől.

- Hány tranzakció szerepel a listájukon? - A tranzakció gúnyosan csengett. Bill nem zavartatta magát. Higgadtan válaszolt.

- Közel ötvenezer.

A nő arcán nem látszott csodálkozás. Összeráncolt homloka mögött számvetést csinált.

- Hétezeröttszáz dollár - jelentette ki néhány másodpercnyi gondolkodás után.

John felszisszent, még a szemeit is eltakarta amikor Bill kimondta, hogy nincs ellenvetésük.

- Neked elment a józan eszed! - háborgott már odakint az utcán. - Ennyi pénzt kidobni!

Bill nem is válaszolt.

Két héttel később mentek vissza az okmányokért. John még mindig zsörtölődött, de Bill aznap nyugodtabban hajtotta álmra fejét.

2055 Augusztus

A teremben fülledt volt a levegő. A klímaberendezés nem győzte felszívni az emberi testek izgalomszülte páráját. Sokan voltak, megannyi fáradt, csüggedt arc. És minden szem a helyiség egyik falát teljesen betöltő képernyőre meredt. Volt aki alig titkolt rettegéssel, volt aki lemondó beletörődéssel, s volt aki ideges pánikhangulatban figyelte a szeizmográfok kijelzéseit.

A képernyôn tűzvörös és méregzöld foltok kapaszkodtak egymásba, hol lassú áradással, hol pedig hirtelen és erőteljes lökésekkel, mint ahogy gomolygó füstbe felcsap a láng.

Khao Nad nem figyelt a oda. Lehúnyt szempillái mögött egy másfajta képet látott. Mennyei nyugalom belepte tájat, soha nem feledhető földi édent, ahol mint tíz éves gyerek játszadozik a tengerparton, csiklandozó hullámok szűrnek finom homokot lábujjai közé. Ebből az idillikus világból söpörte el szüleit, otthonát, gondtalan gyerekkorát szinte percek alatt a félelmetes cunami. Emlékezett a holtak ezreire, az élok jajveszékelésére, a csodálkozó bénultságra, amelyből csak lassan, tapogatózva támadt fel a tenni, segíteni akarás. Az az ötven évvel ezelőtti katasztrófa hirtelen jött, alattomosan lepte meg a békésen fürdőzőket, készületlenül érte a szakembereket, akiknek feladatuk lett volna a közelgő vészről időben tájékoztatni mindenkit.

Legelősebben azonban az amerikai orvosra

emlékezett, aki kézen fogva vitte őt. Vagy inkább ő húzta volna magával a férfit? Az amerikai véres volt, mocskos és holtfáradt, napok óta szünet nélkül dolgozott egy sebtében összetákoltt menhelyen, de kimerültségében is volt még ereje magához venni azt a riadt, félelemtől reszkető kisleányt, akinek akkorra már senkije és semmije nem maradt. Ennyi év után most jött rá: attól az amerikai orvostól nyerte az erőt, hogy kitartó szorgalommal világhírű tudós váljék belőle. Több nyelven beszélő, nagy tudású professzor, aki most minden tapasztalata, tudása ellenére is tehetetlen. Most újra látta az orvost műtét közben, amint lázasan, gyors mozdulatokkal operál, még akkor is, amikor segítőtársai már feladnak minden reményt, s nem hittet, csak megszokásból dolgoznak a keze alá. Úgy kell elhúzni a műtőasztaltól, még akkor sem hiszi emberfeletti erőfeszítésének hiábavalóságát, amikor a holttestet elszállítják.

Felnyitotta szemét, figyelme most a hatalmas képernyő jobb felső sarkára irányult, ahol a digitális kijelző megállíthatatlanul működött. Mint rakéta fellövés előtt a visszaszámlálás. Másodpercre pontosan tudták mikor fog bekövetkezni a katasztrófa. De nem az a cunami, amit gyerekkorában végigélt. Ezerszer erősebb, pusztítóbb mint az összes hurrikán, tájfun, földrengés vagy cunami együttvéve. A Föld fog kifordulni sarkaiból. És ezt senki sem éli túl.

Felfoghatatlanul hatalmas kiterjedésű, színe és szagaváltozó gázok keveréke. Az egyetlen szilárd pont a kiterjedéshez képest parányi Mag, amely valamilyen furcsa elrendezés folytán nem középen - mint ahogy a szív sem a test közepén található -, hanem alul és oldalvást helyezkedik el. A milliárdnyi különféle gáz tágul, összehúzódik, kavargog

és mozdulatlanává válik. Bűzlik és illatozik, ködösen szürkül és fényesen csillog. Lassan lebeg és cikázik, mint a villám. Óriási teret foglal el a világűrben, s mégis, még a legérzékenyebb műszerekkel is alig észlelhető. Glórium.

Az üveg-acél palota előtt hosszú sorokban álltak az emberek, mint ahogy a világ számos más pontján, hasonló épületek bejáratánál kígyózott a végelethetetlen tömeg.

Az épület egyik helyiségében, ahol a messzenyúló sorok véget értek, Joe Kirkgard fásultan nézett fel az előtte álló nőre. Fásultsága ellenére szánakozva hallgatta a követelést, immár ki tudja hány ezrediket.

- Maga talán nem tudja kivel beszél - sipákolta a középkorú hölgy, s közben Kirkgard orra előtt hadonászott valamiféle igazolvánnyal. Kirkgard szemei előtt csillogó gyűrűk táncoltak fárasztó szikrákat szórva. Több gyűrű, mint ujj. - Igaz, Bernard? - fordult a hölgy a mellette álló tömör bajuszos, sápadt arcú, idősebb férfihez, aki bizonytalan egyetértéssel bólogatott, de nem szólt semmit. - Az úr nem tudja, hogy kivel beszél.

- Sajnálom - tárta szét kezeit Kirkgard. - Nézzen csak körül asszonyom. Ez a rengeteg ember mind arra vár, hogy tegyünk értük valamit. Itt mindenki menekülni szeretne, és mindenkinek van valami nyomós oka a kivételezésre. Lehetőségeink azonban nagyon korlátozottak.

Az hölgy megemelte eddig is bántóan magas hangját, arca kivörösödött, két füléből hosszan lelógó arany fülbevalók csilingeltek hangtalanul.

- Engem nem érdekelnek a lehetőségeik. A maga módján senki nem tett annyit a Hold-utazás megvalósításáért, mint annak idején az én férjem. Jogunk van arra, hogy az elsők között legyünk. Ha maga nem tudja elintézni, hogy a következő úrkompra feljussunk, akkor hívja ide a főnökét. Követelem! Ő majd megérti kivel áll szemben.

Kirkgard rezzenéstelen arccal hallgatta végig a szóáradatot. Az idősebb, bajszos férfi bocsánatkérően nézett rá.

- A főnökömnek temérdek dolga van. Egyszerűen képtelenség most idehívni. Aztán meg ő sem tudna többet tenni magukért.

A nő ismét kiabálni akart, de valaki rászólt a háta mögül.

- Hagyja abba asszonyom. Értse meg amit az úr mondott. Nincs kivételezés. Ha netán mégis van, akkor az csak a gyerekekre vonatkozhat.

A hölgy villágyorsan megfordult, felmérni, lehengerelni a támadót.

- Maga ne szóljon bele. Különben is, ha tudná mennyit tett magukért a férjem, akkor most maga követelne nekünk helyet.

Egy szikár, ideges férfi is közbeszólt. Ingerült volt a hangja.

- Itt most nem érdemek alapján döntenek.

- Úgy van! - kiáltotta egy testes asszonyság.

Mögötte egy fiatal, törékeny nő, kisbabával a kezében, sírva fakadt.

- Az én kislányomnak még nem lehetnek érdemei. Pusztuljon el maga miatt? Nem is élt még!

- Én se! - csattant fel egy kamaszkorú fiú.

- Igen, mi mindannyian élni szeretnénk! Kivétel

nélkül.

Elszabadultak az indulatok. Az emberek előbb csak veszekedtek, egyik a másik igazát bizonyította vagy cáfolta, aztán már egymásnak is estek, lökdösődtek, kitört a verekedés. Kintről is hangos, türelmetlen kiáltások hallatszottak. A hosszú, rendezett sor felbomlott.

- Mit veszekszenek ott elől? Azt hiszik azzal többre jutnak?

- Teremtsen már valaki rendet! Így aztán soha nem kerül ránk a sor.

- Tartóztassák le a rendbontókat!

Kirkgard, bármennyire szerette volna elkerülni, kénytelen volt megnyomni a riasztógombot. A rendőrök pillanatok alatt odaértek. Körbefogták a veszekedőket, egyik másik rendőrnek a gumibotot is használnia kellett.

Kirkgard sajnálkozva nézte az egyenruhások munkáját, ám gyorsan helyre állt a rend. Most már csak a megfélemlített arcokat, a könnyörgő szemeket látta. Arra gondolt, bárcsak a hatalmában állna mindenki számára szabad utat biztosítani.

Glórium gázainak halmazállapota - bár alapjában véve légnemű volt - örökösen változott. Lazult, ahogy az izmok lazulnak frissítő masszázss után, tömörré vált, mint gyermek szorító kezében a gyurma. Térfogatuk tágult, ahogy a tűdő gyors, hosszú futás után, vagy összeszorult, ahogy a torok a félelemtől. Egyik a másikba szivárgott, tágítva-szűkítve annak terjedelmét. Aranysárga keveredett az almazölddel, bíborlila a gesztenyebarnával. Kifakult amelyik eddig élénk színben pompázott, sűrű köddé vált az, amelyik eddig csak áttetsző pára volt. Némelyik elnyúlt fényévnői távolságra is, míg mások csak parányi pontot

alkottak a gázok hullámzó tengerében.

Ha létezne szem, amely ezt a kavargást képes lenne áttekinteni és huzamosabb ideig figyelni, könnyen megállapíthatná, hogy a színeknek, illatoknak, állapot és helyváltozásoknak ez a lenyűgöző forgataga nem nélkülözi a harmóniát. Sőt, azt is észrevehetné, hogy mindez célszerűen, egy ismeretlen törvény szabta keretek között történik.

Az űrkompok szünet nélkül közlekedtek a Föld és a Hold között. A pilótákra, az utaskísérőkre és a szerelőkre óriási felelősség nehezedett. A Holdon eddig csak kísérleti telepek létesültek, a szállítás - nem számítva a temérdek mennyiségű építőanyagot, alkatrészt, élelmiszert - a két bolygó között emiatt csak az ott dolgozó szakemberekre, s persze egy jónéhány fizetni képes turistára korlátozódott. S most egyszerre tömegével özönlöttek az emberek az űrkikötőkbe. Komoly gondot okozott a rendfenntartás, de az alkalmazottak zokszó nélkül, noha egyre fáradtabban és ők maguk is egyre türelmetlenebbül végezték munkájukat. Nem tudtak rájönni, hogy a hivatalok emberei, a sok arctalan ügyintéző, mi alapján állítja össze a sorra kerülők jegyzékét. Lett volna mit mondaniok erről, de a vélemény formálás nem tartozott feladataik közé, így csak egy-egy utas enyhén durva vagy szembetűnően figyelmes kiszolgálásával fejezték ki azt, amit gondoltak.

A nehezebb, kötélidegeket igénylő munka az elosztókra hárult. Nekik kellett csodát csinálni. Az egész Föld lakosságát, több mint nyolc milliárd embert kellett volna néhány nap leforgása alatt a Holdra

szállítani. A rendelkezésre álló százvalahány úrkomp ennek töredékére sem volt elegendő. És a Hold befogadóképessége sem volt korlátlan. Ahogy múlt az idő, úgy lett egyre feszültebb a hangulat a lakosság és a menekítést végzők között. Úgy tűnt, az emberek kiválasztásában nincs semmi logika, úgy működött az egész, mint a lottóhúzásnál alkalmazott szerencsekerék.

Khao Nad parancsokat osztogatott az Irányító Központban. Gépiesen tette, hiszen sohasem parancsolt, sohasem rendelkezett, beosztottjait munkakörüktől függetlenül munkatársainak, s nem alárendeltjeinek tekintette. Ráadásul most még értelme sem volt a parancsoknak. Négy komputer volt előtte, egyetlen mozdulattal láthatta, hallhatta azt amit kért. Közvetlen kapcsolata volt az úrkutatókkal, a megfigyelőkkel, a meteorológusokkal, mindenkivel akinek csak köze lehetett munkájához. Mégis percenként adott ki újabb és újabb utasításokat.

- A Planetáriumba menjen!
- Hozzon hírt az adóvevőktől!
- Kérjen jelentést a meteorológusoktól!

Közvetlen beosztottjai értetlenkedve hallgatták, de ellenvetés nélkül teljesítették a kéréseit. Tudták, még el sem indulnak, a kért jelentés vagy információ már ott van Khao Nad valamelyik komputerének képernyőjén. Talán megértették mi zajlik le a világhírű tudós lelkében. Hogy nem hisz már a saját és mások tudásában sem. Hogy amit igazából hallani akar az már egy olyan csoda, amelyet egyetlen komputernek sem lehet elhinni. Azt csak emberi száj mondhatja ki: érkezik segítség!

De a jelentések, akár komputerről olvasta le,

akár személyesen hozták neki, nem adtak semmi biztatást. Az úrbe küldött S.O.S. jelekre sehonnan nem jött válasz.

Glórium rendezett és békés világában nem voltak viharok. A gázok bármilyen változása, mozgása meghatározott rend szerint ment végbe. Minden egyes gáz - ha látszólag szertelenül is - határozott feladatot hajtott végre, mindennek oka és célja volt. Semmi és senki nem kutatta, hogy az okoknak és céloknak van e valami értelme. Az értelmet a viszonylagos szabályszerűség, a gázok kapcsolata közötti, súrlódásmentes érintkezés határozta meg.

Minden gáznak volt egyénisége, s az, lett légyen bármennyire kitisztult és erőteljes, sohasem hatott erőszakkal egy másik gáz esetleg gyengébb karakterére. A gázok összeolvadása és szétválása minden esetben úgy történt, - bár egyik a másikra nyilvánvaló hatással volt -, hogy az alig hagyott azonnal észrevehető nyomot.

Voltak erősebb gázok, amelyek fenntartották a rendet, biztosították a többi gáz zavartalan együttműködését. Mindezt olyanformán tették, mint a gondos és szerető szülők, akik fenyítés alkalmazása nélkül, figyelemmel és megértéssel hatnak gyermekeikre.

Charles Pernier nem akart lemondani az életről. Két bátortalan kísérlet után belátta ugyan, hogy esélye sincs. A sok száz millió ember közül miért pont ő lenne szerencsés? A sorban állás, a tülekedés, a heves viták, vagy akár a verekedés, nem vezetnek sehova, még egy halvány reménysugárt sem adnak. De

csodában még bízhatott, a tudósok tévedésében, a technika hiányosságában. Hogy legalább a két gyereket és az asszonyt kegyeibe fogadja Fortuna!

Téblábolt a házban, fiókokat húzogatót, szekrényajtókat nyitogatót, pár percre elidőzve egy-egy kiemelt emlék fölött. Édesanya bibliája, fénykép az esküvőről, megannyi kép, tárgy, relikvia, s mind a gyerekekkel kapcsolatos. Kísértést érzett átkapcsolni a kivetítőt, s az egyre rosszabb hírek, az egymást és önmagukat marcangoló emberek látványa helyett végignézni saját életüket. Ha tovább folytatni nem lehet, újra átélni még van egy kis idő.

Francois, a kisebbik fiú lépésről lépésre követte apját. Képtelen volt felfogni, megérteni mi zajlik a világban - bármennyire élethu volt is a háromdimenziós kivetítés -, a valóságos események semmiben nem különböztek egy lejátszott filmtől. Olyasvalami történik, érezte mégis, ami veszélyt rejt magában, mint rúgós kés, ha véletlenül megnyomják a gombját. Bajban pedig nincs biztonságosabb az apa oltalmazó közelségénél.

Ha Charles kihúzott egy fiókot, fia kihúzta a mellette levőt. Amikor az apa kinyitott egy szekrényajtót, Francois mászott be a szekrénybe. A férfi két kazettát emelt ki az egyik fiókból, a gyerek a szomszéd fiókot túrkálta fel.

- Apa! Ez micsoda? - emelt ki egy megsárgult papírlapot a fiók mélyéről, ahol Charles őrizte elhunyt édesapja csekély hagyatékát. A papír aljára préselt zöld pecsét felébresztette a gyerek kíváncsiságát. Az apa ismerni vélte a fiók tartalmát, ezért csak fia megnyugtatóására vette kézbe az okiratot. Ahogy beleolvasott, érdeklődése feltámadt, izgatott lett, még

a fiának is elfelejtett válaszolni, hiába állt mellette a gyerek kérdő arckifejezéssel.

Az irat arról tájékoztatta olvasóját, hogy id. Charles Pernier jogos és kizárólagos tulajdonosa a Hold Számú, egy acre kiterjedésű telkének. A telek ára teljes összegben kifizetve 2005 augusztus 2-án. Az adás-vételi szerződés két héttel később lett beiktatva a Regisztrációs Iroda (itt olvashatatlan aláírás következett) jegyzője által, hitelesítve az iroda pecsétjével.

Az apa felkapta fiát, aki nem tudta mire vélni a csókokkal kísért hirtelen örömet. Charles átrohant a másik szobába, s a felfedezés felett érzett izgalmában kis híján feldöntötte feleségét.

- Megmenekültünk! - lengette a papírt az asszony orra előtt. A nőnek hátrálnia kellett a váratlan támadástól. - Megmenekültünk! Itt a bizonylat, hogy jogunk van... Ez az okirat az útlevelünk! Ez a...

Be sem fejezte, már fordult is kifelé. Az ajtóban foghegyről kiáltott vissza a meglepett asszonynak:

- Majd megmagyarázom.

Glórium gázai nem csak egymásra voltak jó - vagy nagyon ritka esetben rossz - hatással. Belső rendjüket nem zavarta ugyan, de érzékenyen és - mondhatni - érdeklődéssel reagáltak mindenre, ami a Glóriumot körülvevő világmindenségben történt. Mintha csak figyelemmel kísérték volna a legtávolabbi égitestek mozgását, száguldó meteorok útját, galaxisok átrendeződését vagy akár a Semmi mozdulatlan csendjét.

Joe Kirkgard meglazította nyakkendőjét. A

heves vitában kidagadt a nyaka. Úgy érezte, a nyakkendő szorításának enyhítésével temperamentumán is változtatni képes. Bosszantotta, hogy a megbeszélés veszekedéssé fajult, s mindenki makacsul kardoskodik az igaza mellett. Legjobban mégis az bántotta, hogy mindenkinek van egy kis igaza, mint ahogy neki is van igazsága, de kis vagy részigazságokat védeni, mégoly hévvel is, nagyon nehéz. Túl sok a támadási felület.

- A gyerekeket kell legelőször.

- Ez világos, de kik legyenek a gyerekek mellett? A szülők? A nevelők, tanárok? Vagy az utaskísérők?

- A szakembereknek kell biztosítani az elsőbbséget. Nélkülük csak teljes káosz lenne a Holdon.

- Terhes anyák mindenki más előtt!

- Az anyagszállításról sem szabad megfeledkeznünk. Még ha csak a legszükségesebb dolgokat szállítjuk is, kitesz néhány fuvart. Természetesen az emberek rovására.

- Az emberek, az emberi életek fontosabbak!

- Megfelelő ellátás hiányában nem lesz lehetőség az élet folytatására.

- Az ellátás mennyiségét arányba kell hozni a feljuttatott emberek számával.

- Mennyi legyen, mennyi lehet a feljuttatott emberek száma? És mi alapján döntsük el ki legyen a szerencsés? Életkor? Képesség? Érkezési sorrend? Sorshúzással?

Így ment ez órákon át. Közben riasztó hírek érkeztek immár szemetszűrő csalásokról, visszaélésekről. Sőt, már nem egy gyilkosságot is

jelentettek. Híreknél is gyorsabban terjedt a pánik. A félelem a fény sebességét meghaladva ért utol kivétel nélkül mindenkit. E földön már nem volt erő, nem volt működő szervezet, amely képes lett volna fenntartani a rendet, megőrizni a nyugalomnak legalább a látszatát.

A teremőr lépett be, és szemrehányásra számítva, mentegetőzve mondta:

- Nem tudtam visszatartani - mutatott a mögötte tolakodó emberre, aki már el is haladt mellette, s mielőtt bárki megakadályozhatta volna, ott termett Joe Kirkgard előtt.

- Nem tudom, ki Önök közül az illetékes - hadarta Charles -, ezt döntse el Ön uram, de ennek az okmányoknak a birtokában jogot formálok magam és családom távozására.

A megsárgult, lepecsételt okmányt a megilletődött Kirkgard markába nyomta. A többiek hitetlenkedve néztek a betolakodóra. Az incidens azonban frissítő hatással volt rájuk. Nem kérték, de jókor és jól jött.

Joe Kirkgard tiltakozni akart, de az előtte álló ember határozottsága, erőszakossága, az egész lényéből áradó elszántság lehengerelte. Olvasni kezdte az okiratot. Mikor végzett az olvasással, feltekintett Charlesra, végigmérte tetőtől talpig, mintha csak egy álmodt látna maga előtt valóra válni. Körbenézett a kollegáira, majd felállt, s majdnem ünnepélyesen mondta:

- Uraim, ez a dokument itt a kezemben megoldani látszik problémáink egy kis részét. Adják körbe, nézzék át, addig én intézkedem, hogy járjanak utána az Adattárolóban, ellenőrizték hitelességét. -

Ezzel átadta az iratot a mellette ülo embernek.

Mire az értekezlet utolsó részvevője is elolvasta az okmányt, az eredmény is megérkezett az Adattárolóból. Majdnem ötvenezer hasonló bizonylat lett bejegyezve, a birtokpapírok megfelelnek minden formaságnak. Egyedül az örökösödési eljárás okozhat nehézséget. Az eredeti tulajdonosok közül nyilván már egy sem él, de kideríteni, hogy az okirat melyik örököst illeti, túl hosszadalmas.

Úgy tűnt, a váratlan fordulat nem old meg semmit. Rögtön akadtak ellenvetések. Egy dús szakállú, vastag szarukeretes, sokdioptriás szemüveget viselő fiatalember felháborodva kiáltotta:

- Nem igazságos dolog kedvezményt adni csak azért, mert valaki abban a kivételes helyzetben van, hogy rendelkezik egy tulajdonjogi papírral. És a többi szerencsétlen? Akiknek a szülei álmodni sem mertek volna ilyen kétes előnyökről. Ez a megoldás szóba sem jöhet!

- Maga milyen alapon formál jogot a házára? A helikopterére? - replikázott késelem nélkül egy idősebb, kopasz úr. - Mert megvette? Mert fizetett érte, és ezért most a magáé? Ne akarjuk visszahozni a kommunizmust! Tiszteletben kell tartani minden ember tulajdonát.

Végül csak dűlőre jutottak. Megszületett a határozat, miszerint - természetesen figyelembe véve bizonyos megkötéseket - a birtoklevelet felmutatók zöld utat kapnak.

Charles Pernier rohant haza. Határtalan boldogságot érzett, mint aki egész életében most először tett valamit a családjáért. Bármennyire igyekezett is, nem tudta nem észrevenni az utcákon

tolongó embereket, akik arcukon a rettegés ráncaival, a kétségbeeséstől fegyelmezetlenül és céltalanul sodorták egymást ide-oda.

Sajgó lelkiismeretfurdalása volt.

Egyes gázok, gázcsoportok időnként eltűntek, elhagyták Glóriumot. Ilyenkor lehetett finom könnyedséggel járták be a világmindenség tájait.

A galaktikákat látogató gázok megmagyarázhatatlan, de jelentős szerepet tölthettek be a világegyetemben. Ahol a fény visszaverődött a szilárd anyagokról, ott a gázok játsszi könnyedséggel szivárogtak be a legapróbb résen is, és ha kellett belülről hűtötték vagy hevítették az égitesteket. Eképp jelentős - sőt, mondhatni mindenre kiható - befolyással voltak a legkülönbözőbb bolygók életére, hiszen hőhatásukkal befolyásolni, alakítani tudták azok belső szerkezetét.

Az újonnan hozott határozatnak villám gyorsan híre ment. A világ legkülönbözőbb pontjain aggastyánok és gyerekek, nők és férfiak kezdtek lázas kutatásba. Padlásokat és pincéket forgattak fel, ládákat és szekrényeket ürítettek ki, régi ruhák beléseit szakították fel. Sokan még szeméttelpek túrkálásába is belefogtak. Szerte a világon értéktelenné vált papírokat sodort a szél. Csak az az egy volt fontos. Az amelyik jegyet vált az Életre.

Az emberek korholták vagy áldották apáikat, aszerint, hogy azok annak idején miként viszonyultak egy felkínált, ám akkor még nyilvánvalóan abszurdumnak vélt lehetőséghez. Sokan szidták önmagukat is, amiért egy régi költözködésnél vagy tavaszi nagytakarításnál, esetleges jelentőségét

semmibe véve, felelőtlenül és könnyű szívvel megváltak nyűgnek ítélt irataiktól.

A Hold-telek tulajdonjogát igazoló okmányoknak felbecsülhetetlen értéke lett. Kezdetben vagyonokat, egy teljes család egész élete munkájának gyümölcsét is felkínálták értük. Ez azonban nagyon rövid ideig tartott, hiszen minden anyagi dolog: ház, telek, autó vagy helikopter, ékszer vagy műkincs egyszerre értéktelenné vált. A pokol tornácán egyedül az élet ért valamit. Életért csak életet lehetett cserébe adni.

Az élelmesebbek, a végsőkig kétségbeesettek, az egyaránt nyomorultak a Hold-telek papírok tulajdonosait vadászták. Védelmükre értelmetlen volt kiküldeni bárkit is, a rendfenntartók javarésze maga is gyilkossá vált. A mérleg egyik oldalán a többség lapult, másik serpenyőjét az Én megnövekedett súlya húzta mélyre.

Khao Nad és munkatársai értetlenül és elborzadva nézték-hallgatták a hozzájuk beérkező és egyre több gyilkosságról, pusztításról számot adó híreket. A teremben levők segílyt kérően és megoldást várva néztek a tudósra. Khao Nad maga is tudta, hogy a káosznak minél előbb és bármi áron véget kell vetni. Az emberiség nem lehet méltatlan kultúrájához, évszázadok alatt elért eredményeihez, még akkor sem, ha minden elvész egy szemvillanás alatt. Jöhet meteortámadás, jöhet cunami, apró darabokra szakadhat ez a földgolyó, nyomát sem hagyva az ember alkotásainak, de a pusztítást - ha már elkerülhetetlen - végezze el az Isten vagy az Anyatermészet, de semmiféleképpen ne maga az ember. Még sajátmagáért sem.

Néhány mozdulat a billentyűkön, és a világ minden komputerén, kivetítőjén megváltozik a kép. Csakhogy Khao Nad világéletében hevesen ellenezett mindenemű hazugságot, félrevezetést vagy a bajok, közeledő veszélyek eltussolását, elhallgatását. Azt is képtelen volt azonban elviselni, ami szemeláttára zajlott. Az idő sürgetett, a döntést nem lehetett tovább odázni.

A hírolvasók hamarosan új információt közöltek a világgal. Beszámolóikban tévedésről tudósítottak, a tudás és technika gyarlóságára hivatkozva kértek elnézést mindenkitől. Elmondták, hogy alaposabb elemzés szerint, szó sincs olyan méretű pusztításról, amely egyszer s mindenkorra véget vetne a földi élet, s annak minden velejárójának. A várható katasztrófa jelentőségét és hatását, hiányos adatok birtokában, többszörösen is eltúlozták. Nagy erősségű földrengés várható, ez azonban nem jelenti a világ végét, s ez ellen lehet, sőt kell is védekezni.

A felszólítás hatott. A gyilkosságok abbamaradtak, a tehetetlenség okozta káosz alábbhagyott. Noha senki sem tudta pontosan mit is kell tenni, az eddigi tájfunok, hurrikánok és földrengések tapasztalatai alapján szervezni kezdték a védekezést.

Khao Nad mégis csüggedten járkált fel és alá. Ő és néhány munkatársa ismerték a valóságot. A nyilvánosság elől jól eltitkolt egyetlen computer képernyője ugyanazt mutatta amit eddig. A felső sarokban megállíthatatlanul pörgött a visszaszámláló.

Glórium felbolydult. Gázainak eddigi nyugodt áramlása váratlan feszültséggel telítődött. A színek és illatok kavargása felgyorsult, mintha mindent valamiféle

sietség kerített volna hatalmába. Olyasmi volt ez, mint mikor a tűzhelyen melegedő víz eléri forráspontját. Nem beszélhetünk nyugtalanságról vagy kapkodásról, inkább sűrűgős igyekezetről, amellyel megszabott időn belül kell végrehajtani egy feladatot. A gázok alakzatuk, színeik, terjedelmük és hőfokuk szerint rendeződtek, az eddig látszólagos összevisszaságot teroszerű fegyelem váltotta fel.

Nem lehet véletlen művének betudni azt a Glóriumon bekövetkezett hirtelen robbanást sem, amely megtörte a gázok eddigi nyugalmi állapotát. A robbanás ugyanis egy előre megfontolt és alaposan kidolgozott terv eredménye volt, amelynek következtében a gázok egy része elhagyta Glóriumot.

Az új hírek már az úrkompon érték el Charles Perniert. Most megbánta a sietséget, amivel családját az útra kényszerítette. A gyerekek fájó szívvel váltak meg a háztól, felesége sírt, ő maga is könnyezett amikor az utolsó pillantást vetette arra a kis területre, amely a házzal, a gondozott virágos kerttel meg a parányi játszótérrel éveken keresztül a család otthona volt. Bízott magában, eddig még mindig, mindenütt megállta helyét, mégis félt az ismeretlentől. Erőt nyerni azzal nyugtatta magát, hogy a katasztrófa mértékét jelentősen csökkentő új hír éppúgy lehet tévedésre alapozott, mint az eddigiek. Másodszor is melléfoghat az, aki egyszer már tévedett.

Kinézett a széles ablakon, hogy még egyszer búcsút vegyen attól, ami eddigi életük tágabb világa volt. A Földtől, ahol ember volt az ember. Mert hite szerint egy másik bolygón az ember is más lesz. Formája megmarad ugyan, de lénye különbözni fog

attól, ami eddig emberré tette.

Kitekintve az ablakon csak gomolygó felhőket látott. A szivárvány színeit idéző köd szemkápráztató sebességgel haladt el az űrkomp mellett. Úgy érezte, olyan viharba kerültek, amely még az űrkompot is képes visszasodorni a Földre.

A Földet sűrű pára lepte be, mint amelyet nehéz eső után áraszt ki magából a talaj. Rövid ideig lebegett csak a felszínen, aztán leülepedett, felszívódott a Föld pórusaiba, mélyen, le egészen a magmáig. Kitisztult az ég.

Khao Nad nem tudta mire vélni a hirtelen bekövetkezett, de csak néhány másodpercig tartó áramszünetet. A képernyő méregzöld és tűzvörös keleidoszkópja fekete folt lett. Aztán újra megjelent a falfelületre kivetített kép. Ezúttal azonban lágy, megnyugtató színek festették a falat. Halvány zöldalma és érett narancs. A jobb sarokban fordítva pörgött a számláló. Olyan sebességgel változtak a számok, mintha forgásuk soha nem akarna véget érni. Mintha évezredekkel akarnák maguk mögött hagyni a visszaszámlálás nulláját.

Glórium. Gázok alkotta galaxis? Egy bolygó a világegyetemben? Akár ez, akár az, akár egyik sem, mindenesetre létezik. Érthetetlenül és megfoghatatlanul, mint a lélek, amely hozzánk tartozik, akár a kezünk vagy a lábunk, noha senki sem látja, senki nem képes kitapintani. Csak van.
